

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 15 września 2011 r.*

W sprawie T-427/09

centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG, z siedzibą w Blaubeuren (Niemcy),
reprezentowana przez adwokata O. Löffela,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera oraz R. Manę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

* Język postępowania: niemiecki.

Centrotherm Systemtechnik GmbH, z siedzibą w Brilon (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów J. Albrechta oraz U. Vormbrocka,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 sierpnia 2009 r. (sprawa R 6/2008-4), dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego między centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH,

SĄD (szósta izba),

w składzie: E. Moavero Milanese, prezes, N. Wahl (sprawozdawca) i S. Soldevila Frago, sędziowie,

sekretarz: T. Weiler, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 22 października 2009 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedziami na skargę złożonymi przez OHIM i interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 26 stycznia 2010 r.,

uwzględniając wnioski stron w przedmiocie odbycia rozprawy,

uwzględniając postanowienie z dnia 30 marca 2011 r. w przedmiocie połączenia spraw T-427/09 i T-434/09 do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 maja 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 7 września 1999 r. interwenient, Centrotherm Systemtechnik GmbH, złożył w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].
- 2 Znak towarowy objęty wnioskiem o rejestrację to oznaczenie słowne CENTROTHERM.
- 3 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 11, 17, 19 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 11: „rury do odprowadzania spalin w instalacjach grzewczych, wyciągi kominowe, rury do kotłów grzewczych; nakładki do palników gazowych; części

mechaniczne instalacji grzewczych, klimatyzacyjnych, do wytwarzania pary, suszenia i wentylacji; urządzenia do filtrowania powietrza i ich części; części mechaniczne do instalacji gazowych; krany do rur; szuflady piecowe”;

- klasa 17: „złączki do rur, mufy do rur, zbrojenie do rur, rury giętkie, wszystkie wymienione towary nie z metalu; uszczelki, szczeliwa; materiały uszczelniające, ochronne i izolacyjne; tworzywa sztuczne półprzetworzone w formie wyciśniętej stosowane w produkcji; produkty z tworzyw sztucznych zawarte w klasie 17”;

- klasa 19: „materiały budowlane; rury, rurociągi, w szczególności do celów budowlanych; rury wodociągowe, rozgałęźniki; zbrojenie dla budownictwa; pokrycia ścian, palety budowlane, palety; elementy przedłużające do kominków, rury kominowe, deflektory kominowe, nasady kominowe, obudowy do kominków, wszystkie wymienione towary nie z metalu”;

- klasa 42: „doradztwo architektoniczne, projektowanie budowlane, usługi inżynierskie, opracowywanie projektów technicznych, sporządzanie ekspertyz technicznych”.

- 4 W dniu 19 stycznia 2001 r. znak towarowy CENTROTHERM został zarejestrowany dla wszystkich towarów i usług określonych w pkt 3 powyżej jako wspólnotowy znak towarowy.

- 5 W dniu 7 lutego 2006 r. skarżąca, centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG, złożyła w OHIM na podstawie art. 15 i art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 15 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009] wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego CENTROTHERM dla wszystkich towarów i usług objętych rejestracją.

- 6 W dniu 15 lutego 2007 r. o wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku został powiadomiony interwenient, którego wezwano do przedstawienia ewentualnych uwag i dowodów rzeczywistego używania spornego znaku towarowego w terminie trzech miesięcy.
- 7 W uwagach z dnia 11 maja 2007 r. interwenient podważył wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku i w celu wykazania rzeczywistego używania swojego znaku towarowego przedstawił, co następuje:
 - czternaście fotografii cyfrowych;
 - cztery faktury;
 - oświadczenie zatytułowane „eidesstattliche Versicherung” (oświadczenie złożone pod przysięgą), sporządzone przez W. w charakterze osoby zarządzającej interwenientem.
- 8 Interwenient oświadczył, że jest w posiadaniu licznych innych kopii faktur, z przedstawienia których zrezygnował na wstępie ze względu na poufność. Twierdząc, że może przedstawić inne dokumenty, zwrócił się w rezultacie do Wydziału Unieważnień OHIM o podjęcie środka proceduralnego, w razie gdyby Wydział Unieważnień życzył sobie, by zostały dołączone do akt inne poszczególne dowody i dokumenty.
- 9 W dniu 30 października 2007 r. Wydział Unieważnień stwierdził wygaśnięcie prawa do znaku towarowego CENTROTHERM, uznając, że środki dowodowe przedstawione przez interwenienta nie wystarczały do wykazania rzeczywistego używania wspomnianego znaku towarowego.
- 10 W dniu 14 grudnia 2007 r. interwenient wniósł odwołanie od tej decyzji, które Czwarta Izba Odwoławcza OHIM częściowo uwzględniła decyzją z dnia 25 sierpnia 2009 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

- 11 Izba Odwoławcza uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień i oddaliła wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku dla towarów „rury do odprowadzania spalin w instalacjach grzewczych, wyciągi kominowe, rury do kotłów grzewczych; nakładki do palników gazowych; części mechaniczne instalacji grzewczych; części mechaniczne do instalacji gazowych; krany do rur; szuflady piecowe”, należących do klasy 11, „złączki do rur, mufy do rur, zbrojenie do rur, rury giętkie, wszystkie wymienione towary nie z metalu”, należących do klasy 17, i „rury, rurociągi, w szczególności do celów budowlanych; rozgałęźniki; rury kominowe” należących do klasy 19. W pozostałym zakresie Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie.
- 12 W szczególności Izba Odwoławcza uznała, że został przedstawiony dowód rzeczywistego używania znaku towarowego CENTROTHERM w odniesieniu do okresu pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa, czyli dzień 7 lutego 2007 r. (zwanego dalej „rozpatrywanym okresem”), dla towarów wymienionych w pkt 11 powyżej, gdyż fotografie przedstawione przez interwenienta wykazują charakter używania znaku towarowego, a przedstawione faktury świadczą o prowadzeniu sprzedaży wymienionych towarów pod spornym znakiem towarowym.

Żądania stron

- 13 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego CENTROTHERM;
 - obciążenie OHIM kosztami postępowania

14 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty stron

- 15 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący błędnej oceny materiału dowodowego. Uznając, że dowody przedstawione przez interwenienta są wystarczające do wykazania rzeczywistego używania spornego znaku towarowego, Izba Odwoławcza naruszyła art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasadę 40 ust. 5 i zasadę 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), ze zmianami.
- 16 Zdaniem skarżącej ocena dokonana przez Izbę Odwoławczą pomija wymogi nałożone przez właściwe przepisy i orzecznictwo, mianowicie dowód charakteru, miejsca, czasu, zakresu używania znaku towarowego. W istocie skarżąca twierdzi, że fotografie nie są opatrzone datą, że faktury nie wymieniają spornego znaku towarowego, ale firmę interwenienta, że złożone pod przysięgą oświadczenie osoby zarządzającej

interwenientem jest pozbawione mocy dowodowej i że te wszystkie okoliczności rozpatrywane razem nie pozwalają na stwierdzenie, że przedstawione na fotografiach towary były rzeczywiście wprowadzone na rynek w rozpatrywanym okresie.

- 17 OHIM kwestionuje argumenty skarżącej i podnosi, że chociaż poszczególne materiały dołączone do akt nie stanowią odpowiednich dowodów rzeczywistego używania, to łącznie odzwierciedlają – w sposób niebudzący żadnych wątpliwości – używanie spornego znaku towarowego, które zasługuje na to, by je zakwalifikować jako używanie rzeczywiste.

- 18 Interwenient również kwestionuje argumenty skarżącej. Choć przyznaje, iż fotografie dołączone do akt sprawy zostały wykonane po upływie rozpatrywanego okresu, twierdzi, że przesadne jest wymaganie, by właściciel znaku towarowego przedstawił fotografie towarów sprzedawanych kilka miesięcy, a nawet wiele lat wcześniej oraz ponadto wskazujących datę, w której zostały wykonane podczas rozpatrywanego okresu. Wymagałoby to bowiem, by właściciel znaku towarowego wykonywał regularnie, z ostrożności, fotografie wszystkich swoich towarów i je archiwizował, aby móc je przedstawić w razie prowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku. Według interwenienta taki wymóg jest nierealistyczny.

- 19 Ponadto interwenient podkreśla cechy charakterystyczne rozpatrywanego rynku. W tym względzie podnosi, że towary i usługi chronione jego znakiem towarowym sprzedawane są nie konsumentom końcowym, ale przedsiębiorstwom budowlanym. Nie są zasadniczo sprzedawane w handlu detalicznym lub w internecie, lecz bezpośrednio oferowane i dostarczane klientom prowadzącym działalność handlową. Oznacza to, że towary objęte znakiem towarowym CENTROTHERM są mniej reklamowane w gazetach, czasopismach, radiu, telewizji i internecie niż na specjalistycznych targach lub prospektach, listach handlowych i fakturach interwenienta.

Zasadnicze korzystanie ze znaku towarowego polega przede wszystkim na opatrywaniu nim towarów i ich opakowań, mianowicie kartonów i palet.

- 20 Zdaniem interwenienta na rozpatrywanym rynku nie ma zwyczaju posługiwania się znaczną liczbą fabrycznych znaków towarowych i ich promowania. Podczas gdy bowiem nabywcy towarów konsumpcyjnych mają ogólnie dostęp do znacznej liczby towarów tego samego rodzaju, oferowanych przez znaczną liczbę różnych dostawców, i muszą kierować się znakami towarowymi, nabywcy towarów rozpatrywanych w niniejszej sprawie kupują ogólnie u jednego dostawcy długookresowo cały wachlarz towarów i akcesoriów oraz odpowiednich usług. Według interwenienta to z tego powodu ogólnie firma lub sztyl wystarczą do odróżniania – na wzór znaku towarowego – całego wachlarza towarów.

Ocena Sądu

- 21 Na wstępie należy przypomnieć samo postępowanie i cel, do którego zmierza sankcja stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, a także zasady dotyczące przeprowadzania dowodów w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia.
- 22 Z art. 15 ust. 1 akapit pierwszy i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do OHIM, w przypadku gdy w nieprzerwanym okresie pięciu lat znak towarowy nie był w rzeczywistości używany w Unii Europejskiej w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, i nie istnieją usprawiedliwione powody tego nieużywania.

- 23 Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że w przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia OHIM wyznacza właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego termin na przedstawienie dowodu rzeczywistego używania znaku towarowego. Jeśli w wyznaczonym terminie dowód nie zostanie przedstawiony, stwierdza się wygaśnięcie wspólnotowego znaku towarowego. Według zasady 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, która ma zastosowanie do wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia na mocy zasady 40 ust. 5 tegoż rozporządzenia, dowód rzeczywistego używania znaku towarowego powinien dotyczyć miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru tego używania.
- 24 Ratio legis wymogu, zgodnie z którym znak towarowy musi być rzeczywiście używany, by być chronionym prawem Unii, zasadza się na okoliczności, że rejestru OHIM nie można przyrównywać do strategicznego i statycznego depozytorium przyznającego beczynnemu posiadaczowi monopol prawny na czas nieokreślony. Przeciwnie, zgodnie z motywem 10 rozporządzenia nr 207/2009 wspomniany rejestr powinien odzwierciedlać w sposób wierny oznaczenia, których przedsiębiorstwa używają w rzeczywistości na rynku w celu odróżniania swoich towarów i usług w obrocie gospodarczym (zob. podobnie i analogicznie postanowienie Trybunału z dnia 27 stycznia 2004 r. w sprawie C-259/02 La Mer Technology, Rec. s. I-1159, pkt 18–22).
- 25 Według orzecznictwa znak towarowy jest rzeczywiście używany wówczas, gdy korzysta się z niego zgodnie z jego podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie, że towary i usługi, dla których został zarejestrowany, pochodzą z określonego przedsiębiorstwa, w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla tych towarów i usług, z wyłączeniem przypadków używania o charakterze symbolicznym, mającym na celu jedynie utrzymanie praw do znaku towarowego. Ponadto przesłanka dotycząca rzeczywistego używania znaku towarowego wymaga, by znak ten w postaci, w jakiej jest chroniony na właściwym terytorium, był używany publicznie i w sposób skierowany na zewnątrz [zob. wyrok Sądu z dnia 27 września 2007 r. w sprawie T-418/03 La Mer Technology przeciwko OHIM – Laboratoires Goëmar (LA MER), niepublikowany w Zbiorze, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 26 O ile zatem pojęcie rzeczywistego używania należy przeciwstawić używaniu minimalnemu i niewystarczającemu do stwierdzenia, że dany znak towarowy jest faktycznie i istotnie wykorzystywany na danym rynku, o tyle wymóg rzeczywistego używania

nie ma na celu ani oceny sukcesu handlowego, ani kontroli strategii gospodarczej danego przedsiębiorstwa, ani też zastrzeżenia ochrony znaków towarowych wyłącznie dla sytuacji, w których dochodzi do handlowego wykorzystania tych znaków na dużą skalę [wyrok Sądu z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 *Il Ponte Finanziaria* przeciwko *OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE)*, Zb.Orz. s. II-445, pkt 32].

27 Ściślej mówiąc, aby w konkretnym przypadku zbadać rzeczywisty charakter używania rozpatrywanego znaku towarowego, należy przeprowadzić całościową ocenę danych znajdujących się w aktach sprawy, uwzględniając wszystkie istotne czynniki danego przypadku. Taka ocena powinna być oparta na wszystkich faktach i okolicznościach pozwalających na ustalenie, czy znak był faktycznie wykorzystywany handlowo, w szczególności zaś powinna ona uwzględniać sposoby korzystania ze znaku uznawane w danym sektorze gospodarczym za uzasadnione dla zachowania lub wykreowania rynku zbytu dla towarów lub usług chronionych danym znakiem towarowym, charakter tych towarów lub usług, cechy danego rynku oraz zasięg i częstotliwość używania znaku (zob. ww. wyrok w sprawie *LA MER*, pkt 53–55 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 Jeśli chodzi o zakres używania rozpatrywanego znaku towarowego, należy mieć na uwadze w szczególności z jednej strony handlowy wymiar ogółu czynności stanowiących używanie oraz z drugiej strony długość okresu, w którym czynności te miały miejsce, jak również częstotliwość tych czynności (zob. ww. wyrok w sprawie *LA MER*, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). Ocena ta zakłada pewną współzależność branż pod uwagę czynników. I tak niewielka ilość towarów lub usług sprzedanych pod danym znakiem może być zrekompensowana dużą intensywnością bądź pewną regularnością wykorzystania znaku i odwrotnie (zob. ww. wyrok w sprawie *LA MER*, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Jednakże, im bardziej ograniczony jest handlowy wymiar wykorzystania znaku towarowego, tym bardziej konieczne jest dostarczenie przez posiadacza znaku towarowego dodatkowych danych pozwalających na rozwianie ewentualnych wątpliwości co

do rzeczywistego używania danego znaku towarowego [wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie T-382/08 Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM – Capela & Irmãos (VOGUE), niepublikowany w Zbiorze, pkt 31].

- 30 Ponadto rzeczywiste używanie znaku towarowego nie może zostać dowiedzione za pomocą przypuszczeń dotyczących prawdopodobieństwa wystąpienia danej sytuacji lub domniemań, tylko musi opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach, z których wynika, iż znak był używany faktycznie i na wystarczającą skalę na danym rynku (zob. ww. wyrok w sprawie LA MER, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 To właśnie te względy należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy Izba Odwoławcza słusznie uznała, że przedstawione przez interwenienta środki dowodowe wykazują rzeczywiste używanie znaku towarowego CENTROTHERM dla towarów i usług przytoczonych w pkt 11 powyżej. Zdaniem skarżącej ustalenie Izby Odwoławczej jest pozbawione wystarczającej podstawy faktycznej.
- 32 W niniejszym przypadku środki dowodowe przedstawione przez interwenienta Wydziałowi Unieważnień w celu wykazania rzeczywistego używania jego znaku towarowego obejmują złożone pod przysięgą oświadczenie osoby nim zarządzającej, cztery faktury i czternaście fotografii cyfrowych.
- 33 Przede wszystkim należy stwierdzić, że z rozumowania Izby Odwoławczej nie wynika, by jej ustalenie dotyczące wykazania rzeczywistego używania dla towarów przytoczonych w pkt 11 powyżej opierało się na złożonym pod przysięgą oświadczeniu osoby zarządzającej interwenientem. Jak wskazują bowiem pkt 26–30 zaskarżonej decyzji, to powiązanie mocy dowodowej fotografii oraz mocy dowodowej czterech faktur skłoniło Izbę Odwoławczą do stwierdzenia, że zostało udowodnione rzeczywiste używanie znaku towarowego CENTROTHERM. Poczynione w pkt 27–31 zaskarżonej decyzji odniesienia do wspomnianego oświadczenia mają jedynie na celu

wskazanie jego braków oraz niewystępowania dodatkowych danych potwierdzających jego treść.

- 34 Wynika z tego, że należy zbadać, czy całościowa ocena fotografii i czterech faktur pozwala na stwierdzenie, że sporny znak towarowy był rzeczywiście używany zgodnie z zasadami wypracowanymi przez orzecznictwo wymienione w pkt 25–29 powyżej.
- 35 W tym względzie należy zauważyć, że co się tyczy czterech faktur, trzy z nich pochodzą z lipca 2006 r. i odnoszą się do Danii, Węgier i Słowacji, a jedna z nich pochodzi ze stycznia 2007 r. i odnosi się do Niemiec. Słowo „centrotherm” pojawia się w nagłówkach wspomnianych faktur, a towarzyszą mu logo interwenienta, służące jako firma, oraz jego adres pocztowy.
- 36 Faktury te wskazują, że liczne towary związane z branżą sanitarną (rury, mufy, zestawy do podłączania kotłów, kolana rewizyjne, przesłony do systemów odprowadzania spalin) zostały sprzedane przez interwenienta czterem klientom za kwotę odpowiadającą, z uwzględnieniem faktury z 2007 r., niespełna 0,03% wysokości obrotu, który został osiągnięty według twierdzenia osoby zarządzającej interwenientem w 2006 r. ze sprzedaży towarów oznaczonych znakiem towarowym CENTROTHERM.
- 37 Wynika z tego, że przed OHIM interwenient przedstawił stosunkowo nikłe dowody sprzedaży w porównaniu z kwotą wskazaną w oświadczeniu osoby zarządzającej. Z tego względu, nawet gdyby Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę wspomniane oświadczenie, trzeba byłoby stwierdzić, że w aktach sprawy brak jest wystarczających danych na poparcie treści tego oświadczenia w odniesieniu do wartości sprzedaży.

Co więcej, jeśli chodzi o aspekt czasowy używania znaku towarowego, wspomniane faktury dotyczą bardzo krótkiego, wręcz chwilowego okresu, mianowicie 12, 18 i 21 lipca 2006 r. oraz 9 stycznia 2007 r.

38 Jeśli chodzi o przedstawione fotografie, należy stwierdzić, że jedynie na siedmiu z czternastu fotografii wyraźnie widoczny jest znak towarowy CENTROTHERM, mianowicie:

— jako nadruk na dwóch rurach;

— jako nadruk na dwóch przedmiotach, które prawdopodobnie są częściami rur;

— jako etykieta samoprzylepna na przedmiocie, który prawdopodobnie jest paletą, i na dwóch kartonach.

39 Na czterech innych fotografiach w żaden sposób nie można rozpoznać śladu spornego znaku towarowego.

40 Na trzech ostatnich fotografiach można dostrzec ślady znaku towarowego CENTROTHERM, mianowicie:

— litery „centroth” na wylocie rury;

- logo spółki interwenienta oraz nieczytelny tekst obok logo, odpowiadający prawdopodobnie tekstowi nagłówek przedstawionych faktur, na rurze i przedmiocie, który wydaje się wylotem rury.
- 41 Żadna z tych fotografii nie jest opatrzona datą, a – jak stwierdzono w pkt 18 powyżej – interwenient przyznał w toku rozprawy, że fotografie te zostały wykonane po upływie rozpatrywanego okresu. Ponadto wspomniane fotografie nie pozwalają określić, jakie towary są zapakowane na palecie i w dwóch kartonach opatrzonych etykietami samoprzylepnymi CENTROTHERM. Wprawdzie dwie z tych etykiet samoprzylepnych zawierają oznaczenia związane z branżą sanitarną, jednak ani fotografie, ani faktury nie dostarczają danych umożliwiających wywnioskowanie, co w rzeczywistości zawierały te opakowania.
- 42 Co więcej, żaden z numerów artykułów, które dają się zidentyfikować na fotografiach, nie odpowiada numerom artykułów zawartych w fakturach dostarczonych przez interwenienta. W rezultacie nie jest możliwe stwierdzenie na podstawie fotografii i przedstawionych faktur, że towary i opakowania znajdujące się na przedstawionych fotografiach, były w rzeczywistości sprzedawane przez interwenienta podczas rozpatrywanego okresu.
- 43 Zatem należy uznać, że całościowa ocena danych, przedstawionych w pkt 35–42 powyżej nie pozwala na stwierdzenie – jeśli nie uciekać się do przypuszczeń lub domniemań – że sporny znak towarowy był rzeczywiście używany podczas rozpatrywanego okresu dla towarów wymienionych w pkt 11 powyżej.
- 44 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, uznając, że został przedstawiony przez interwenienta dowód rzeczywistego używania znaku towarowego CENTROTHERM dla wspomnianych towarów.

- 45 Argumenty interwenienta, przedstawione w pkt 18–20 powyżej, zgodnie z którymi w istocie specyfika rynku utrudnia zebranie dowodów, nie mogą podważać tego stwierdzenia.
- 46 Nie ma bowiem ograniczeń w odniesieniu do sposobów dowodzenia i środków dowodowych. Stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym rzeczywiste używanie nie zostało udowodnione w niniejszym przypadku, nie wynika z narzucenia nadmiernie wysokiego progu dowodowego, ale z okoliczności, że interwenient postanowił ograniczyć przedstawienie dowodów (zob. pkt 8 powyżej). Wydział Unieważnień otrzymał fotografie niskiej jakości dotyczące przedmiotów o numerach artykułów nieodpowiadających artykułom, które według nielicznych przedstawionych faktur były sprzedawane. Ponadto wspomniane faktury obejmują krótki okres i wskazują na sprzedaż o wartości bardzo nieznacznej w stosunku do wartości osiągniętej przez interwenienta według jego twierdzeń. Należy także stwierdzić, że interwenient potwierdził w toku rozprawy, że nie było żadnego bezpośredniego związku między fakturami a fotografiami, które przedstawiał przed OHIM.
- 47 Skarga zostaje zatem uwzględniona.

W przedmiocie kosztów

- 48 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM przegrał niniejszą sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć go poniesionymi przez nią kosztami postępowania. Ponieważ żądania interwenienta nie zostały uwzględnione, pokrywa on własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 sierpnia 2009 r. (sprawa R 6/2008-4) w zakresie, w jakim uchylono w niej częściowo decyzję Wydziału Unieważnień z dnia 30 października 2007 r.**
- 2) **OHIM pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG.**
- 3) **Centrotherm Systemtechnik GmbH pokrywa własne koszty.**

Moavero Milanese

Wahl

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 września 2011 r.

Podpisy